

Ἡ ΘΑ. ΠΙΝΤΟΥΜΕ Ἡ ΘΑ. ΣΑΞ ΠΙΝΕΟΥΜΕ

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 01

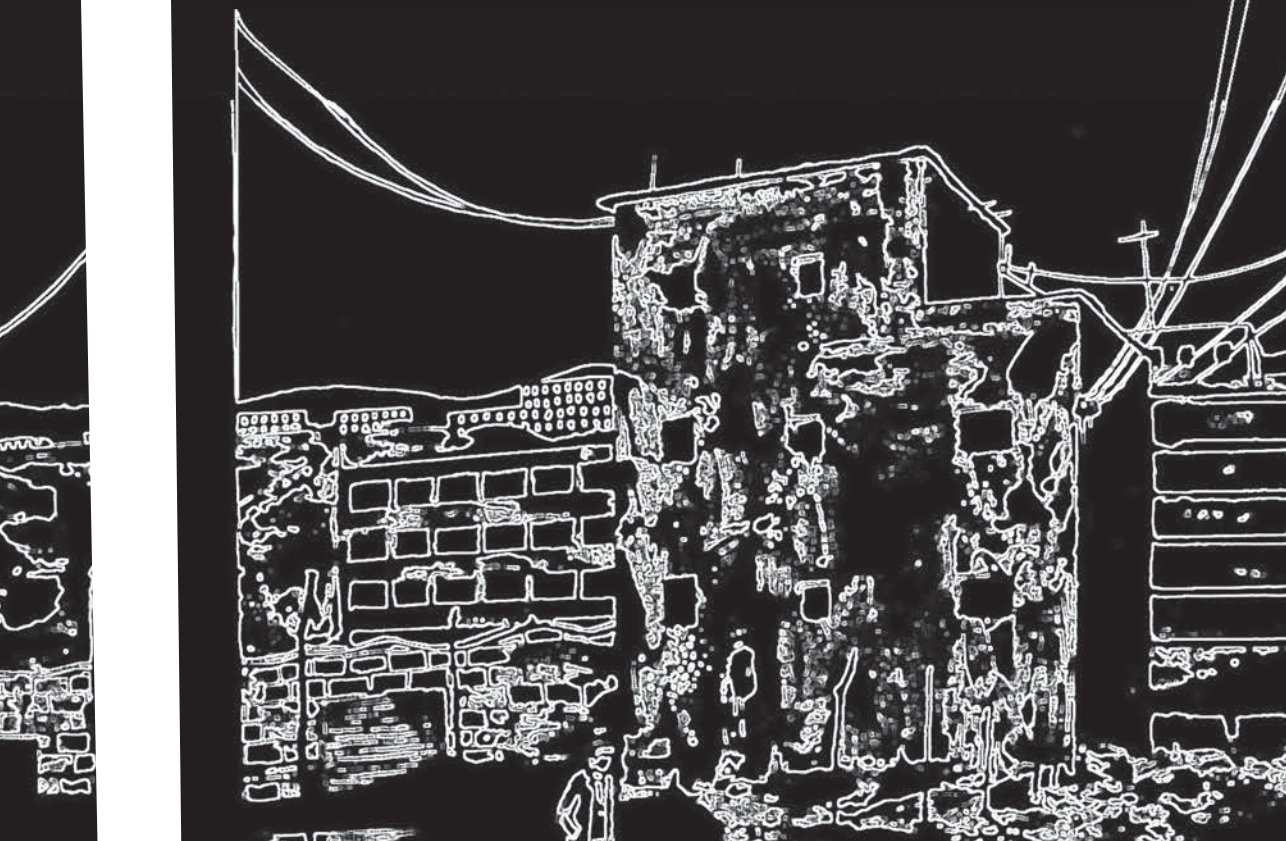
ΑΝΟΙΞΗ 2021

Εμείς που βγάζουμε και μοιράζουμε αυτό το έντυπο, ζούμε και κυκλοφορούμε στον Πειραιά και τις γειτονιές του. Μια προσπάθεια να σώσουμε τα μυαλά μας και την αξιοπρέπεια μας, από το σακάτεμα αυτού του κόσμου ενώ όλα διαλύονται γύρω μας, μας έκανε να είμαστε οργανωμένοι σε μια απίφα ομάδα. Δηλαδή να βρισκόμαστε και να συζητάμε τις εμπειρίες μας και αυτά που ζούμε, προσπαθώντας να πούμε μια γνώμη για το τι συμβαίνει. Μια γνώμη δική μας, φτιαγμένη από εμάς. Δεν είναι το πιο εύκολο πράγμα να μιλάς με τους δικούς σου όρους, τη στιγμή που όλοι προσπαθούν να σου πουν τι θα λες. Ειδικά όταν αυτό συμβαίνει συντονισμένα κάθε μέρα απ' τα δεξιά μέχρι τα αριστερά. Είναι όμως το λιγότερο που μπορείς να κάνεις αν δε σε χωράνε οι αφηγήσεις για το σήμερα. Να παράξεις τις δικές σου αυτόνομες γνώμες, να κάνεις τα δικά σου βήματα για να μπορέσεις να ανασάνεις, σε μια εποχή που όλοι λένε κάτι άλλο και αναπαράχουν όσα ακούγονται συντονισμένα από την «κρατική αλήθεια».

Ενας περιέρχως σχηματισμός πραγμάτων ή

πιο απλά η θέση μας στον χάρτη της μητρόπολης, μας έφερε να βρισκόμαστε στον Πειραιά. Μια πόλη συνδεδεμένη με την εργατική τάξη και ό,τι αυτό σημαίνει. Μια πόλη γεμάτη ιστορίες τέτοιες. Ανθρώπων της τάξης μας, που προσπαθούσαν κι αυτοί να μιλήσουν για λογαριασμό τους. Με τα καλά τους και τα κακά τους. Από τους καπνεργάτες μέχρι τους ρεμπέτες. Ανθρώπους που τα έβαλαν με τις κυρίαρχες γνώμες, που προσπάθησαν να πουν τα δικά τους πράγματα, να μιλήσουν για την δική τους καθημερινότητα στους καιρούς τους. Ιστορίες μεγάλες και μικρές. Άλλες θάφτηκαν και δεν ακούστηκαν ποτέ, άλλες έγιναν γνωστές με κάποιο τρόπο. Όλες όμως ήταν φτιαγμένες από εκείνους τους ανθρώπους.

Σ' αυτή την πόλη προσπαθούμε κι εμείς, όσο μπορούμε να πούμε κάτι. Σε μια εποχή σκοτεινή. Κόντρα στο κράτος και τους μηχανισμούς του. Ενάντια στους μπάτσους, στους φασίστες και στους ρουφιάνους. Και θα συνεχίσουμε να μιλάμε.

Οι αφίσες μας, είναι ο τρόπος μας να μιλάμε. Να λέμε τη γνώμη μας δημόσια σε όλη την πόλη. Πολλές φορές μάλιστα, κάνουν και διάφορους να αισθάνονται αρκετά άβολα. Τους ρουφιάνους και τους φασίστες. Έχει κι αυτό τη σημασία του. Η τελευταία μας αφίσα για παράδειγμα, μιλούσε για όλους αυτούς που χυρνάνε και συναντιούνται στον Πειραιά (ή και αλλού), για όλους αυτούς που δεν χωράνε μέσα στα νέα δεδομένα που αναδύονται την τελευταία δεκαετία και ειδικά τον τελευταίο χρόνο. Μιλούσε για όλους εμάς:

«Να γνωριστούμε ως αυτό που είμαστε, ως κομμάτια της εργατικής τάξης. Να πούμε μια δική μας γνώμη για τον κόσμο και αυτά που μας συμβαίνουν. Να πούμε τις ιστορίες μας. Αν δεν το κάνουμε εμείς, δεν θα τις πει κανένας άλλος για εμάς. Γιατί εμείς είμαστε που δίνουμε ζωή σε αυτή την πόλη!»

Μπορεί εμείς να είμαστε στον Πειραιά, αλλά δεν νιώθουμε καθόλου μόνοι. Ξέρουμε πολύ καλά πως ό,τι συμβαίνει εδώ, συμβαίνει και σε άλλες τόσες γειτονιές του λεκανοπεδίου, πως οι πόλεις βράζουν κάτω από τα τσιμέντα και πίσω από τα φύτα. Ξέρουμε καλά πως δεν είμαστε οι μόνοι που δεν το βουλώνουμε, ότι υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εμάς, που λένε και κάνουν τα ίδια. Τα αδέρφια μας σε διάφορες γειτονιές τις Αθήνας. Όπου υπάρχουν κι άλλοι απίφα πυρίνες και ομάδες. Το Athens Antifa και η κοινότητα μας. Αυτή είναι και η δύναμη μας. Φτιάχνουμε συλλογικά τη γνώμη μας, τις δικές μας αφηγήσεις για το σήμερα. Συλλογικά τις κάνουμε πολιτική και κατεβαίνουμε στον δρόμο. Και είμαστε συνεχώς στη χώρα! Κοίτα χύρω σου, όλο και κάπου θα μας βρεις!

ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ

Αν θέλεις κι εσύ αυτοκόλλητα για να χεμίσεις τις πινακίδες και τους τοίχους της γειτονιάς σου, στείλε μας mail εδώ: antifapeiraias@yahoo.com

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΟΥΓΚΑ ΚΑΙ ΣΥΣΚΟΤΙΣΗ

Και τι δεν έχουν ακούσει εδώ κι ένα χρόνο τα αυτιάκια μας, τάχα μου για την «υγεία» μας και την προστασία της. Το κράτος και οι «ειδικοί» του μας ενημέρωσαν μία ωραία ανοιξιάτικη πρωιά του περσινού Μαρτίου ότι επειδή οι Κινέζοι έφαγαν μία νυχτερίδα που είχε φάει έναν μολυσμένο παγκολίνο ήρθε η ώρα να κλειστούμε σπίτια μας, να απομονωθούμε, να βγαίνουμε έξω με χαρτί και να κυκλοφορούμε με μάσκες γιατί αν βγούμε μία βόλτα στην Πηγάδα θα πεθάνει μία γιαγιά στο Μενίδι. Κάτι σαν το φαινόμενο της πεταλούδας, αλλά με μολυσμένα σταγονίδια. Όλη αυτή η παράνοια ονομάστηκε «αντιμετώπιση της πανδημίας», πραγματοποιείται με τη σφραγίδα των γιατρών, την υποστήριξη δεξιάς και αριστεράς, κι εμείς, η εργατική τάξη, απαγορεύεται να την αμφισβητήσουμε.

Έλα όμως που εμάς αυτά «η αντιμετώπιση της πανδημίας για το καλό μας» δεν μας κάθησε και τόσο καλά. Γιατί; Γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι το κράτος, τα αφεντικά του και οι μπάτσοι του δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ για την υγεία μας, ακριβώς το αντίθετο. Το ελληνικό κράτος που βασανίζει και δολοφονεί μετανάστες στα σύνορα και πνίγει βάρκες στο αιγαίο, νοιάζεται για την ανθρώπινη ζωή; Τα αφεντικά μας που μια ζωή αδιαφορούσαν για το αν θα πάμε για δουλειά με 40 πυρετό, νοιάζονται τώρα για την υγεία μας; Οι μπάτσοι που... χρειάζεται να φέρουμε παράδειγμα στο γιατί οι μπάτσοι δεν ενδιαφέρονται για το καλό μας;! Μέσα σε όλο αυτό το χουντικής έμπνευσης «θεατρικό» του τελευταίου χρόνου όλο το πολιτικό φάσμα αποκρύπτει ότι οι μισές από εμάς έχουν μείνει άνεργες και οι άλλοι μισοί δουλεύουν σαν τα σκυλιά για ψίχουλα. Κανείς δεν βρίσκει άξιο λόγου ότι τα λεφτά δεν μας φτάνουν να βγάλουμε το μήνα.

Και δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η συζήτηση αποσιωπείται από τον δημόσιο λόγο. Γιατί; Γιατί δεν ζούμε μία «διαχείριση της πανδημίας του κορονοϊού», ζούμε μία διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης που μαινεται εδώ και πάνω από δέκα χρόνια. Και μέσα στη διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης βρίσκεται και η διαχείριση των ζωών μας: δεν πρέπει να βρισκόμαστε, δεν πρέπει να μιλάμε, δεν πρέπει να οργανωνόμαστε, γιατί έτσι αποκτάμε δύναμη. Από το σπίτι πρέπει να βγαίνουμε μονάχα για δουλειά. Με πρόφαση την εμφάνιση του ιού, απαγορεύτηκε και με τη βούλα πλέον να αράζουμε στις πλατείες και στα πάρκα μας, εκεί όπου οι περισσότεροι από εμάς παίρνουμε μία ανάσα και βρίσκουμε τους δικούς μας ανθρώπους, αυτούς που τραβάνε τα ίδια ζόρια. Το ελληνικό κράτος αμόλυσε για ακόμη μία φορά την αστυνομία στις

πλατείες μας και με τη συμβολή των μικροαστών ρουφιάνων του μας ονόμασε επικίνδυνους για τη δημόσια υγεία και μας κόβει 300άρια σα στραγάλια.

Η συνεισφορά της αριστεράς πλευράς του κράτους στην όλη υπόθεση είναι ανεκτίμητη. Ένα χρόνο τώρα, η αριστερά έχει φέρει εις πέρας τη λογοκρισία όσων αμφισβητούν την κυρίαρχη αφήγηση, τσουβαλιάζοντας κάθε διαφορετική άποψη επί του θέματος ως «ακροδεξιά» και «ψεκασμένη». Έχει προσφέρει από την πρώτη στιγμή την αμέριστη στήριξή της στους «ειδικούς» και η όποια κριτική στα μέτρα έχει να κάνει με το ότι...δεν είναι αρκετά και θέλει κι άλλα! Συσκοτίζει τα όσα γίνονται εξαιτίας της καπιταλιστικής κρίσης, κατακλύζοντας το δημόσιο λόγο με δήθεν τιτάνιες κόντρες με την κυβέρνηση πάνω σε σημείνα θέματα μικροπολιτικής που εναλλάσσονται ανά βδομάδα και ξεχνιούνται λίγο μετά. Και με αυτόν τον τρόπο διεκδικεί τη συμμετοχή της στη διαχείριση της επόμενης φάσης της κρίσης, η οποία θα έρθει όσο κι αν όλοι τώρα παριστάνουν ότι «χαλαρώνουμε».

Με λίγα λόγια, εδώ κι ένα χρόνο δεξιοί κι αριστεροί μας κλειδώσανε μαζί φροντίζοντας να πειθαρχήσουν, να συσκοτίσουν και να εφαρμόσουν την πολιτική του ελληνικού κράτους με όσο το δυνατόν μικρότερες αντιδράσεις. Και τελικά σε άλλη μία κρίσιμη στιγμή απέδειξαν ότι όσο φωναχτά διαφωνούν για τα σήμαντα, τόσο συμφωνούν σιωπηλά για τα σημαντικά που διακυβεύονται προετοιμάζοντας την επίθεση τους εις βάρος της εργατικής τάξης.

Περιοδικό Antifa:
Πόλεμος Ενάντια στο Φόβο

Όπως είναι προφανές, τα όσα ζούμε ένα χρόνο τώρα είναι αδύνατον να τα εξαντλήσουμε σε δύο σελίδες αυτού του εντύπου. Ωστόσο, οι antifa πυρήνες της Αθήνας εκτός των άλλων που κάνουμε, εκδίδουμε κάθε δύο μήνες κι ένα περιοδικό. Το περιοδικό αυτό περιλαμβάνει γνώμες και αναλύσεις για την καπιταλιστική κρίση, το φασισμό και την ιστορία του, τα φύλα, την αυτόνομη οργάνωση, το ρόλο της αριστεράς και πολλά άλλα. Οπότε, αν ψάχνεσαι περισσότερο, έχουμε μιλήσει για τα ίδια ζητήματα και με περισσότερα λόγια.

ΚΑΙ ΜΕ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΤΟΝΟ #noT

Επίλεξε ποια από τις παρακάτω διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών είχε την τύχη να προβληθεί περισσότερο από τα μίντια και στείλε την απάντησή σου με μήνυμα στο 1312.

Στην πρώτη εικόνα έχουμε μια πορεία που οργανώθηκε αυτόνομα από ένα κομμάτι της νεολαίας του Πειραιά ενάντια στην καραντίνα και την μπάτσικη διαχείριση. Η δεύτερη φωτογραφία απεικονίζει μια στόμα-με-στόμα διαδήλωση των απίθα ομάδων σαν κι αυτές που διοργανώνουμε εδώ και χρόνια σε όλη την Αθήνα. Η συγκεκριμένη έγινε στο Πασαλιμάνι, με πανό που έγραφε «μόνη πανδημία ο φόβος κι η βλα-

κεία». Τέλος, στην τρίτη φωτογραφία βλέπουμε μια διαδήλωση, που καλέστηκε ιντερνετικά από τον Σύριζα και τις απολήξεις του δυο μέρες πριν τη διεξαγωγή της με αφορμή τα γεγονότα του Μαρτίου στη Νέα Σμύρνη. Φυσικά ήταν εναρμονισμένη με τα νέα ήθη που έχουν τέτοιες διαδηλώσεις τον τελευταίο χρόνο, δηλαδή μασκοφορία και αποστάσεις μεταξύ των διαδηλωτών.

«Περίεργως» θα έλεγε κανείς, η τελευταία διαδήλωση ήταν η μόνη που συγκεντρώνει προβολή από τα μέσα, κι ας ήταν πολύ πιο χλιαρή και αδιάφορη από τις άλλες δύο. Από την άλλη δεν είναι και πολύ περίεργο. Γιατί η τρίτη διαδήλωση ήταν κρατικά εγκεκριμένη άρα και άξια να μετατραπεί σε ζήτημα (είτε υποστηρίζοντάς, είτε βρίζοντάς τη). Διότι το κράτος το βολεύει να διοχετεύει την πίεση της εργατικής τάξης σε κινητοποιήσεις για θέματα-πυροτεχνήματα, τα οποία δημιουργεί το ίδιο μέσω των μμε και των αριστερών μεσολαβήσεων. Αντίθετα, οι όποιες αληθινές αντιδράσεις στις κρατικές προσαγές είναι προτιμότερο να θάβονται ώστε να κρύβεται το σημαντικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε από ένα χρόνο τώρα: την κορύφωση του πολέμου που έχει κηρύξει απέναντί μας το κράτος.

ΚΑΘΕ ΚΑΒΑΤΖΑ ΜΙΑ ΑΝΑΣΑ ΚΑΘΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ ΜΙΑ ΜΠΑΤΣΑ

Είμαστε αυτοί που ακόμα πιστεύουμε στις σχέσεις και την επικοινωνία, αυτοί που ακόμα και αν έξω ο κόσμος μοιάζει με ταινία επιστημονικής φαντασίας, θα είμαστε εκεί να αναζητάμε τον τελευταίο ζωντανό ανάμεσα στα ζόμπι, όχι για να κατακτήσουμε τον κόσμο αλλά για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε, να υπάρχουμε μέσα από τις καβάζες και τα πάγκα. Όσο πιο πολλές και περίτεχνες μαλακίες θα σκαρφίζονται για να μας απομακρύνουν τον έναν απ' την άλλη, τόσο πιο κοντά θα ερχόμαστε, γιατί αντιφά σημαίνει να βρεθούμε!

Για αυτό είμαστε και θα είμαστε έξω, για να βλέπουμε τον κόσμο με τα μάτια μας και όχι μέσα από τις οθόνες μας, θα είμαστε έξω για να μην συνθίσουμε στην κρατική αφήγηση...

Δεν είναι κορονοπάρτι, όπως τα βαφτίζει ο θαυμαστός κόσμος των μίντια που αν και τόσο ψεύτικος, μόνο παραμύθι δε θυμίζει. Είναι οι ανάσες και οι φωνές όλων αυτών που δεν περιμένουν κανένα γιατρό και κανένα σωληνάκι να τους σώσει από την ασφυξία, είναι τα ορεν mics, πιο ουσιαστικά και πιο δυναμικά από ποτέ.

Ό,τι κι αν βλέπουν πάντως, εμείς θα συνεχίζουμε να μωρρίζουμε τον αέρα του λιμανιού, θα συνεχίσουμε να ακουμπιόμαστε και θα συνεχίσουμε να καταλαμβάνουμε το δημόσιο χώρο είτε με μουσικές, είτε με γραφίτι, είτε απλά και μόνο με τη ύπαρξή μας.

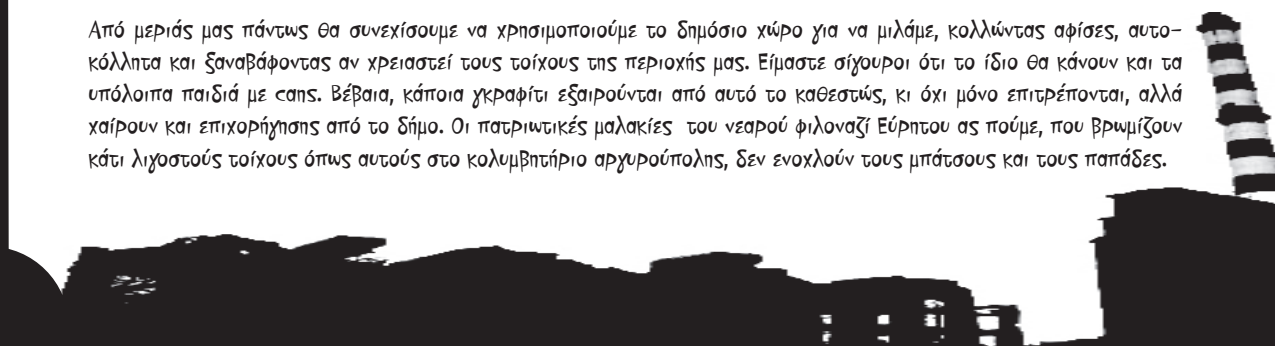

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΗ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ

Τους τελευταίους μήνες λαμβάνει χώρα μια μεγάλη εκστρατεία του δήμου Πειραιά, για τον «καθαρισμό» των τοίχων της πόλης μας. Στο στόχαστρό της βρίσκονται οι δημιουργίες των ντόπιων γραφιτάδων: ταγκιές, κομμάτια, οπαδικά ή πολιτικά συνθήματα. Τη θέση τους παίρνουν συνήθως γκριζοί και λευκοί τοίχοι μετατρέποντας την πόλη σε μουντό τοπίο. Τέτοιες παρεμβάσεις γίνονται μέχρι στιγμής στα κεντρικά σημεία του Πειραιά και διαφημίζονται από τις δημοτικές αρχές ως παραγωγή έργου στον τόπο.

Οι παρεμβάσεις αυτές από τον τοπικό και πολλούς άλλους δήμους της μητρόπολης, σε συνδυασμό με την ποινικοποίηση και την αυτεπάγγελτη δίωξη του γραφίτι, αποτελούν κομμάτι της πολιτικής της «μηδενικής ανοχής». Τα κράτη εντείνουν την επίθεση τους στα απειθαρχα στοιχεία των γειτονιών, μετατρέποντας τους χώρους συγκέντρωσής τους σε φιλόξετους προς αυτούς και φιλικούς προς κάθε σκατόψυχο μικροαστό, που έτσι κι αλλιώς τη βγάζει σπίτι. Ταυτόχρονα οι κουλτούρες των απειθαρχων βαφτίζονται έγκλημα.

Από μεριάς μας πάντως θα συνεχίσουμε να χρησιμοποιούμε το δημόσιο χώρο για να μιλάμε, κολλώντας αφίσες, αυτοκόλλητα και ξαναβάφοντας αν χρειαστεί τους τοίχους της περιοχής μας. Είμαστε σίγουροι ότι το ίδιο θα κάνουν και τα υπόλοιπα παιδιά με εσάς. Βέβαια, κάποια γραφίτι εξαιρούνται από αυτό το καθεστώς, κι όχι μόνο επιτρέπονται, αλλά χαίρουν και επιχορήγησης από το δήμο. Οι πατριωτικές μαλακίες του νεαρού φιλοναζί Εύρητου ας πούμε, που βρωμίζουν κάτι λιγοστούς τοίχους όπως αυτούς στο κολυμβητήριο αρχιουρούπολης, δεν ενοχλούν τους μπάτσους και τους παπάδες.

"Ο Πειραιάς το σπίτι μου πατρίδα εγώ δεν είχα
και αδέρφια από τη φάση σ' όλη την Ελλάδα βρήκα"
«No Hard Feelings – Χορεύοντας με τους Δαίμονες»

161

ΑΝΤΙΤΑ
ΚΕΙΜΕΝΟ

«ΗΣΑΠ Ν. Φαλήρου»